

KESZTHELYI GYÖRGY

Vagyok itt és ott

Elindulok. Nem tudom, hová.
Végigkísér az utcakő.
A legelső házfal faggatózik,
hiába. Süket vagyok és néma.

Más fájdalma hasít belém,
fogalmam nincs, ki a főszakács,
ki rendelte ezt a reggelit,
madarak röptét kértem. Semmi mást.

Lehet, megértem: széles a skála.
Ki mit tud elnéz, elfogad,
számítanak viszont azok a távolságok,
amelyek szülnek és elemésztenek.

Hol lennék én, mint én, te, mint te, külön
lakóterületek, mezők vagy legelők,
elfelejthetném közös képletünket,
gyermekkoromat és a többi nullát.

Nem működik, magamba kényszerít
az összes jótevés, az összes hiba,
legyünk őszinték. Sírni nem tudok.
Tél lesz vagy ősz egyszer... más időfokok.

2014. január 21.

Üget az ördög, a szentek úgyszintén,
égő pusztákon vízhólyagos talpak,
motyogva vegetál a város főterén
pár sovány mártír. A földhözragadtak.

Eső megy, hó jön, szeretet, indulat,
minden megszokott, más és más hófokon,
fent és alant ez a rengeteg adat
gyűl, szaporodik, mint gyermek vagy rokon,

mint kihalni restellő óriás család,
mint örökmozgó, beképzelt istenek,
kérdőjel-világ, száz apád és anyád.
Tárt kapuk testére kulcsot festenek.

2014. január 21.

